

Scene 0

[00:11] [Sun Ra]

*'Could be happening now that a voice from another dimension will speak to earth.
You might as well practice and be prepared for it'*

[01:20] [Arna]

Beste Sun Ra,

Samen met poëten, schrijvers en kunstenaars Dean Bowen en Gershwin Bonevacía breng ik vanavond een ode aan jou.

In deze prachtige kerk, midden in de tentoonstelling van Christian Boltanski geven de Oude Kerk, Radna Rumping en Michiel van Iersel hier ons de kans toe.

Maar alleen een ode is vandaag niet genoeg. Dat zou jou en je ideeën te kort doen, juist nu in deze tijd waarin we jou nodig hebben.

Daarom wil ik je niet eren, maar je filosofie aan het heden verbinden.

Misschien is jouw eerste vraag aan mij waarom ik überhaupt zo met je bezig ben.

Dat kan ik je vertellen.

Ik wil voorop stellen dat ik me niet wil spiegelen aan jou. De manier waarop jij in jouw tijd op aarde gemarginaliseerd bent en daarom werkte aan het creëren van een verhaal en stem voor mensen die hetzelfde meemaakten is jouw verhaal, niet de mijne.

We komen van totaal andere achtergronden en geschiedenissen.

De impact en de mogelijkheden die jij hebt gecreëerd voor vele mensen is zo ongelooflijk groot.

Daar kunnen we allemaal iets van leren.

Jouw verhaal is een verhaal van alledag, van overal, van hier en nu.

Jij leerde mij de toekomst in te duiken met een nieuwe versie van het verleden in gedachten.

Scene 1

[00:42]

[Sun Ra]

*Those of the reality have lost their way
Now they must listen to what myth has to say.
Those of the reality have been bruised and beaten by the truths
Those of the reality have been slaves of a bad truth
so there's nothing left now but the myth
The myth is neither bad nor good
It's potentials are unlimited*

[01:35]

[Arna]

Jij zocht naar een andere realiteit, omdat er in de realiteit waarin je je bevond geen plek was voor jou.

Door je uiterlijk werd je, net zoals vele andere zwarte mensen in de Verenigde Staten, niet gegund een gelijkwaardige positie in de maatschappij in te nemen. Gelijke kansen waren er niet voor jou. Het was een afwijzing.

De enige manier om een positie in te nemen was om dit buiten de kaders van de planeet Aarde te doen.

Uit jouw woorden spreekt alle hoop uit de mogelijkheden die jij buiten deze kaders ziet. Het lijkt de enige en laatste kans op een beter leven. En er spreekt pessimisme voor datgene wat op Aarde gebeurt.

De enige oplossing om te ontkomen aan alle ziekte en verdriet op Aarde, was voor jou door je toe te wijden aan het heelal en verbeeldingen te maken van de zwarte mens als onderdeel van andere kosmologische ordes, groter dan de aarde.

Jij kantelde alles.

De verhalen en geschiedenissen die door dominante vertellers verteld werden, daar mocht jij geen deel van uit maken.

Deze verhalen waren dus niet compleet en daarmee niet waar.

Juist daarom zag jij de kans in het onbekende.

bij de verhalen die nog niet verteld werden en die misschien zelfs nog niet bestonden.

Jij richtte je op de mythe,

op de ongekende mogelijkheden van het ontdekken van het onbekende

iets waar de dominante vertellers geen interesse in hadden omdat het niet in hun voordeel zou werken.

Of deze vlucht naar het onbekende de enige oplossing is, is een vraag die ik mezelf vele malen heb gesteld. Is het afstand doen en op een andere plek opnieuw beginnen de beste manier? En is planeet Aarde er dan echt zo slecht aan toe dat het geen plek voor iedereen kan zijn?

Scene 2

[00:16]

[Sun Ra]

*The music is different here
the vibration are different
not like planet earth
Planet with sounds of guns, anger, frustration*

[02:12]

[Arna]

Jij stierf in 1993.

Ik zou eerder zeggen dat je toen een vlucht maakte van planeet Aarde naar jouw alter-destiny, naar de plek waar je altijd welkom zou zijn.

In dat jaar, in 1993, begon ook mijn vlucht.

Weg van, inderdaad wapens, boosheid en frustratie

Weg van de plek waar mijn familie en ik niet geaccepteerd en zelfs enorm gevaar liepen omdat we zogenaamd de verkeerde naam en religieuze achtergrond hebben.

Ik was toen oud genoeg om door te hebben dat de situatie zeer ernstig was, maar niet oud genoeg om de ernst van de situatie in de context te plaatsen, om de volledigheid van de ernst te begrijpen.

De reden dat ik zo benieuwd ben naar hoe jij jouw vlucht precies ziet is omdat ik niet weet, als ik het allemaal als bewuste volwassene had meegemaakt, of ik dan voorzien zou hebben wat de gevolgen van het vluchten voor mij als persoon zouden zijn.

Maar nu ik volwassen ben en terugkijk zie ik dat moment in mijn leven, de vlucht, als het radicaal verbreken van alle verbindingen: met de grond waar ik geboren ben, de rivier, de bergen en de fruitbomen die ook in mijn dna zitten.

Dat vluchten, ook al is het naar een betere wereld, betekent daarmee niet alleen het afstand doen van jezelf, maar het is ook een ontkenning van je eigen persoon en alles wat erbij hoort. Precies in de staat waarin degene die je verdreven, je wilden hebben.

Als de situatie zeer ernstig is, en als er geen hoop meer schuilt daar waar je geboren bent en je leven bent begonnen of hebt opgebouwd, dan is er dus geen keuze meer. De vlucht is de enige optie.

Ik kan me voorstellen dat jij dat ook zo beleefd hebt.

Jouw behoefte om de bestaande wereld te ontvluchten kwam immers voort uit de ervaringen en vernederingen die je had doorstaan. Je weigerde de dienst omdat je niet mee wilde doen aan de Tweede Wereldoorlog en je werd gevangen genomen. Dit samen met de racisme die je in de maatschappij om je heen zag heeft jouw blik naar buiten gericht, naar buiten de planeet Aarde.

Maar in die vlucht schuilt volgens mij ook meteen een complicatie. Het is namelijk gedwongen. Het betekent dat de controle die je over je eigen leven hebt je is afgenomen. En misschien is het precies dat, de controle over je eigen leven terugnemen, wat je zocht in die alter-destiny.

Scene 3

[01:00]

[Sun Ra]

*I'm sitting in front of the white house
looking over across the street
But I don't see the black house
That's where it oughta be
Because you can't have a white house if you don't have a black house
In fact you can't have anything unless you have a comparison
you can't have a good government unless you have a evil government
you can't have anything without this paralel and opposite
This is something that the people of earth are unaware of
You can't have a justice department
that goes out looking for only criminals
and never go out looking for people who have done good
You can't have justice if you penalize people for doing wrong
and don't do anything to help them when they try to do right*

[01:17]

[Arna]

Toen ik je dit voor het eerste hoorde zeggen besepte ik dat dit ging over identificatie en ik heb een aantal dingen hiervan geleerd gerelateerd aan mijn eigen vakgebied.

Want wat zo mooi en tegelijkertijd zo gevaarlijk aan architectuur kan zijn, is dat het ons aanknopingspunten kan bieden, het geeft ons herkenning, en daarmee zegt het ook iets over ons.

De steden waarin we wonen bestaan namelijk niet alleen uit koud steen en beton maar uit honderden en duizenden herinneringen waardoor we ons kunnen identificeren met bepaalde plekken omdat er verhalen aan verbonden zijn die direct in verband staan met onszelf. Of die in direct verband zouden moeten staan met onszelf want het is niet vanzelfsprekend dat iedereen zich kan herkennen in de gebouwen om zich heen.

Maar wie bepaalt welke aanknopingspunten we nodig hebben? Welke verhalen er verteld worden? Welke geschiedenissen gecentreerd worden? Door een keuze te maken voor specifieke verhalen bepalen we ook welke personen gecentreerd worden.

Iets anders tegenover de norm plaatsen, die tegenstelling waar jij het over hebt, is cruciaal om de volledige situatie te begrijpen en om zo compleet mogelijk te kunnen zijn in het vertellen van verhalen.

Net zo belangrijk is het om de confrontatie aan te gaan met *de ander* en *het andere*, met iemand die compleet anders is dan jij zelf, om jezelf beter te kunnen begrijpen en te identificeren en om misschien wel iets nieuws en onverwachts over jezelf te ontdekken.

Scene 4 [00:39]

[Sun Ra]

I myself rise above what they call liberty and what they call equality [...] Don't have to

[03:13]

[Arna]

Ik denk dat jij voelde dat alles wat je beloofd werd, vrijheid en gelijkheid, niet werd waargemaakt, dat het niet voor jou mocht zijn, en dat je die teleurstelling omzette in een afwijzing van de realiteit en troost zocht bij je muziek, want dat bood jou wel die vrijheid.

En ik vind het zo sterk dat je niet bezig was met jezelf aanpassen aan de dominante aanknopingspunten, maar je eigen aanknopingspunten creëerde.

Zelf heb ik tot het moment dat we voor het eerst na de oorlog terug gingen naar ons oude thuis me niet beziggehouden met aanpassen.

Natuurlijk had ik door dat wij anders waren, maar mijn beeld van Nederland en daarmee ook mijn positie in de maatschappij was vertekend door de plek waar we woonden.

De 13 verdiepingen hoge flat in Zoetermeer was voor mij als het ware vrij van identiteit waardoor het aanpassen niet nodig leek.

En in die vrijheid of identiteitsloosheid van de architectuur ontstond juist een veelvoud aan identiteiten en culturen waar ik van leerde, leende en kopieerde om zo mijn eigen identiteit samen te stellen. Ik voelde me dus niet alleen Joegoslavisch of 'Bosnisch', maar óók Surinaams, Turks, Irakees, Antilliaans en Afghaans.

Diverse en gelaagde aanknopingspunten had ik op deze manier zeker, maar compleet was het niet doordat de Nederlandse laag miste. Behalve de bijbellessen, sinterklaas en de taal die ik meekreeg van docenten op school en de beelden die ik op tv zag had ik geen idee wat het betekende om Nederlands te zijn. Mijn burens en klasgenoten wisten het ook niet. Maar dat maakte niet uit, want die Nederlandse wereld leek ver weg van ons.

Er waren er ook geen historische aanknopingspunten om ons toe te verhouden. Een flat in een wijk, gebouwd volgens modernistische uitgangspunten, maakte dat er ook geen symboliek gebruikt is die verwees naar geschiedenis of cultuur. Deze 'identiteitsloosheid' gaf ons als bewoners de mogelijkheid de eigen meegebrachte en inmiddels dus ook vermengde identiteit uit te vergroten. De wijk waarin ik woonde was dus geen dwarsdoorsnede van de Nederlandse samenleving, het was gemengd binnenin een gesegregeerde wijk.

Maar voor mij was dit toen allemaal echt geen punt, ik had toch ergens anders een ander huis, een plek waar ik echt thuishoorde.

Het kantelpunt kwam toen we in 1999 voor het eerst weer dat oude thuis bezochten. Daar was niets zoals ik ik het gehoopt had. Het oude thuis was namelijk ingenomen door vreemden die alles gebruikten wat mijn oude thuis markeerde. Deze vreemde bezetters leefden het leven wat wij mogelijkwijs hadden kunnen leven. In stilte en zonder gene gebruikten ze de stoelen waarop we zaten en aten ze met hetzelfde bestek waarmee wij aten. Het was een totale ontkenning van ons oude bestaan.

Voor mij was het een van de eerste momenten van reflectie, waarin ik me moest verhouden tot datgene wat er niet meer was en wat ik niet meer had. De herinneringen van het verlies werden door het oog verbonden aan de fysieke plek.

Dat thuis bestond niet meer, het was een onherstelbare verdwijning. Ik voelde me verraden. Waar waren mijn aanknopingspunten dan wel te vinden?

Nu besef ik pas dat mijn ouders dit natuurlijk allang hadden zien aankomen. Daarom lag bij hen, in plaats van dit verlangen naar het oude thuis, de prioriteit bij het opbouwen van een nieuw thuis, de zorg voor stabiliteit, de aanpassing aan een nieuwe omgeving, vooruitkijken, het oude negeren en proberen te vergeten, proberen onzichtbaar te zijn, niemand tot last te zijn en vooral niet anders te zijn. Daarom waren de herinneringen aan het oude thuis onbesproken geweest. Nu pas snapte ik het.

Scene 5

[00:43]

[Sun Ra]

The living myth

Myster Y

I have many names

names of mystery

names of splendor

names of shame

I have many names

Some call me mister ra

Others call me mister y

you can call me mister mister y

[02:04]

[Arna]

Jij hebt vele namen en identiteiten, en je was niet bang deze aan te nemen, want de aanknopingspunten voor je identiteit haalde je niet uit je omgeving maar uit het verre verleden en uit de toekomst die nog moest komen. Het was tijdloos.

Maar alleen een gekwetste, verlichte en vooral ervaren geest, die ook het tegenovergestelde heeft meegemaakt, kan deze staat van zijn ontwikkelen. Ik bewonder dit aan jou, omdat ik beseft hoe moeilijk dit is.

Mijn nieuwe identiteit begon toen we van diezelfde vakantie terugkwamen.

Toen gingen de jaren van nodige aanpassing in. We verhuisden van de flat naar een rijtjeshuis, we hadden een voor- en achtertuin. Onze nieuwe burens en wij hielden elkaar nauwlettend en nieuwsgierig vanuit het raam en van achter het tuinhek in de gaten. Mijn krullende haar steilde ik glad en ik oefende op mijn Nederlands. De en het, die en dat, het ging zo vaak fout dat ik het maar per woord uit mijn hoofd ging leren. Alles wat anders was probeerde ik te verbergen in de hoop bevestigd te worden door mijn omgeving. Ik had nog niet geleerd om zelfverzekerd en comfortabel te zijn om te durven om mezelf te zijn.

De taal proberen extreem goed te beheersen is de meest hardnekkige aanpassing, omdat je je brein traint om constant om te schakelen. Alles wat spontaan in gedachten bij je opkomt wordt niet meteen uitgesproken maar eerst getoetst, zorgvuldig aangepast en vervolgens correct uitgesproken. Het wordt een andere manier van denken.

Daarom was het bevrijdend om jouw teksten te zien en te horen. Jij analyseerde woorden en probeerde de herkomst en het ontstaan ervan te achterhalen. Hoe jij woorden uit elkaar haalde, omdraaide en vervormde, en er nieuwe betekenis aan gaf is inspirerend. Je plaatste de betekenis van woorden in nieuw perspectief.

Daarmee gaf je mij een middel om me te bevrijden van woorden zoals ik die geleerd had. De kracht in het uitspreken van woorden met de betekenissen die eraan vast zitten is groots. Daarom is het goed om scherp en kritisch te zijn op datgene wat we uitspreken. En mogelijk ook zoals jij deed woorden uit elkaar halen en afbreken om de discussie van de betekenis ervan open te gooien.

Scene 6

[00:39]

[Sun Ra]

*They say that history repeats itself
but history is only his story
you haven't heard my story yet
my story is different from his story
My story is not part of history
Because history repeats itself
but my story is endless
it never repeats itself
why should it?*

[00:53]

[Arna]

Jij vond, en ik denk terecht, dat de geschiedenis zoals die door Westerse culturen gehanteerd werd, een leugen was, een illusie die gebruikt werd om macht te verspreiden.

Jij wilde hier een alternatief voor bieden.

Je liet je geboortenaam bewust achter je en vernoemde jezelf naar de Egyptische zonnegod Ra. En door middel van de mythe kon je alternatieve geschiedenisverhalen doorgeven: een verhaal van zwarte Amerikanen als afstammelingen van de Egyptische beschaving, van de faraonische cultuur waarin mythologie, astronomie en geneeskunde sterk zijn ontwikkeld.

Hiermee gaf je mensen een manier om hun identiteit vanuit een ander perspectief te bekijken, om zich los te maken van het vaak traumatische verleden en van opgelegde narratieven.

Voor jou was het een manier om te laten zien dat westerse, zogenaamd ontwikkelde culturele normen afstamden uit de oud Egyptische cultuur, waardoor zwarte Amerikanen trots konden zijn op hun erfgoed.

Scene 7

[00:34]

[Sun Ra]

*Every song I write tells a story
a story humanity needs to know about
In my music I speak of unknown things
impossible things
Ancient things
potential things
no two songs tell the same story*

[01:05]

[Arna]

Jij creëerde met het alternatieve verhaal je eigen herinneringen, en daarmee ook je eigen identiteit. Voor mij, iemand met een enorme angst voor het verliezen van herinneringen, was dit revolutionair. Opeens was daar jij die me vertelde dat identiteit ook zelf gevormd kon worden, los van het verleden. En dat je hier zelf controle over kan hebben, dat het je niet opgelegd kan worden.

Tot ik dit ontdekte probeerde ik mijn onbesproken herinneringen zorgvuldig te bewaren. Als kind en tiener probeerde ik ze als een soort herinneringsoefening regelmatig weer voor de geest te halen en door te nemen, uit angst om ze te vergeten. Die herinneringen waren een referentiepunt, ze gaven me de zekerheid dat mijn leven voor die in Nederland begon echt was geweest, dat het me nog niet is afgenomen.

Maar door jouw visie te leren kennen beseftte ik dat er geen waarheid was en geen vastgezette identiteit, ook niet in de onbesproken herinneringen.

De waarheid lag juist in de gelaagdheid en complexiteit in het verhouden tot anderen, het verleden en de wereld om me heen. Herinneringen als waarheid benoemen of vastzetten zou me afsluiten van de rijkdom van de gelaagdheid om me heen.

Het enige wat nodig was, was het erkennen en benoemen van de herinneringen, ze niet af laten nemen.

Scene 8

[00:46]

[Sun Ra]

*Somehow ancient Egypt is thought of as a kingdom of bondage
it would be better to say the kingdom of discipline
the kingdom of precision
the kingdom of culture, beauty, art
would be better to say that
Because this is the proof of it
the stones speak
the stones are speaking through vibrations of beauty
Vibrations of discipline
vibrations of precision
yes, the stones speak to the people of planet earth*

[01:16]

[Arna]

Welke stenen gebruiken we hier in Nederland als referentiepunt?

Wat vertellen ze ons? Welke verhalen?

Om me heen kijkend en zien welk verhaal de publieke ruimte ons vaak vertelt maakt me vaak ook niet hoopvol

In sommige steden in Nederland worden wijken onderhoudsarm gemaakt waar alles van waarde wordt weggehaald zodat je je als bewoner er niet meer mee kan identificeren omdat je er geen eigen herinneringen kan maken

in sommige wijken mag je niet wonen als je onder een bepaald inkomen verdient

In sommige steden ruiken de straten zoet, waar de geur je verslaafd maakt aan het consumeren

In sommige steden worden in centra, ja ook in deze stad, zogenaamd veilige enclaves gemaakt door het af te zetten, en door in de gaten te houden wie het betreedt.

In vele steden worden dominante versies van de geschiedenis gecentreerd, en de onbesproken en tot nu toe genegeerde geschiedenissen van medestadsbewoners geen gelijkwaardige plek gegund.

Omdat bij alles wat ik zie en tegenkom binnen mijn eigen vakgebied, mijn geschiedenis nou eenmaal telkens mijn referentie is, heb ik van jou geleerd dat ik het beter als middel kan inzetten om een alternatief verhaal te vertellen.

Juist door het weten wat er op het spel kan staan ben ik er zo zeker van dat we nieuwe publieke plekken, gebouwen en interieurs nodig hebben met aanknopingspunten en verhalen waarin vele verschillende mensen zich kunnen herkennen en waar nieuwe gezamenlijke herinneringen kunnen worden gemaakt.

Kunnen we de stad op zo'n manier maken dat het bestaat uit een gelaagde samenstelling van de culturele historie, de wonden van het verleden, meerdere interpretaties, maar ook nieuwe denkwijzen, zelfs ruimte geven aan datgene wat er nog niet is? het onbekende?

Scene 9

[01:09]

[Sun Ra]

*This story is all a part of another tomorrow
Another kind of language
Speaking things of nature
Naturelenses
the way it should be
speaking things of blackness
about the void
the endless void
the bottomless pit surrounding you
why doesn't the earth fall?
why can you walk upon it?
it's the music
it's the music of the earth
the music of the sun and the stars
the music of yourself
vibrating
yes, you're music to
You're all instruments
everyone is supposed to be playing their part
in this vast orchestra of the cosmos*

[00:00]

[Arna]

Door middel van de mythe kon jij vergeten verhalen vertellen, maar het opende meteen ook mogelijkheden voor een nieuwe taal.

Om deze alternatieve geschiedenis en verhalen begrijpbaar en visueel te maken vond jij een nieuwe beeldtaal uit.

Je greep terug naar oeroude symbolen en tekens uit het oude Egypte en combineerde dit met futuristische en kosmologische elementen.

Hiermee liet je de beeldtaal van de toekomst zien: 'another tomorrow' and 'another kind of language'.

Jouw teksten, jouw muziek, films, het grafisch ontwerp voor de covers van je platen, het decor bij de concerten, je performances, het ontwerp van de kleding, deze beeldtaal werd in alles verwerkt waardoor het een *totaalkunstwerk* werd. In de kleding verwerkte je ook muziek, het was net zo tijdloos als de muziek die je maakte.

Die nieuwe taal die je creëerde was essentieel voor jou. Daarom hield je je bezig met etymologie en grammatica. Door taal te bestuderen kon je het inzetten om het onmogelijke te verwoorden.

Een andere, betere wereld kunnen verwoorden en verbeelden was jouw kracht. Door deze beeldtaal en de taal op jezelf toe te passen werd je de vertegenwoordiger van deze betere toekomstige wereld.

Jij leek het al te leven en maakte de hoop erop voor anderen daarmee ook mogelijk.

Scene 10

[01:00]

[Sun Ra]

*And you might say that no man has contributed to anything
he doesn't stay here very long you know
and then he's headed out somewhere else where he has no power
I feel if the men on this planet would be honest with themselves
they would see that they have no power whatsoever
to get involved in a particular situation of a timezone or a generation, a country
Any sort of thing that would make a man think that he is, you might say god
the kind that has absolute authority, is fooling oneself
I know, I myself would never want to be god
or even like god because god got all the human beings on planet
and I most certainly would not want to be responsible*

[00:00]

[Arna]

Ik vroeg me zonet nog af of jij op zoek was naar controle, het opnieuw terugnemen van de controle over je eigen leven. Maar nu snap ik dat je juist geen controle wil hebben en dat niemand dat zou mogen hebben. Van al dat onrecht kunnen we afkomen als we afstand doen van deze zelfde controle. Het gaat juist om een bevrijding van onszelf, maar dit ook aan anderen toestaan.

Door het nemen van afstand zweefde jij in zekere mate boven de maatschappij. Door middel van de kunst en verbeelding, en verdieping in politiek, filosofie, astrologie en geschiedenis, kon je reageren op sociaal-maatschappelijke en politieke fenomenen. Je gaf mensen een manier om een plek te bemachtigen in de geschiedenis en daarmee ook in de toekomst en in de maatschappij.

Door een beeldtaal te ontwikkelen die refereerde aan oeroude symbolen konden vele verschillende mensen zich hiermee identificeren. Eigenlijk zou je die symbolen 'werelderfgoed' kunnen noemen en is het erfgoed dat tot iedereen in de wereld behoort. Deze koppelde je aan een futuristische esthetiek om ook een boodschap over de toekomst te geven.

Je was op zoek naar een soort tussenruimte, los van de tijd en ruimte die we kennen, de ruimte van de oneindigheid en met plek voor iedereen. In jouw beeldtaal was er geen begin en geen einde, het oeroude verleden en de verre toekomst werden met elkaar verbonden, in een nieuwe ideale wereld.

Ideale steden bestaan niet, ik weet het zeker.

Ze zijn in zekere zin onzichtbaar, ze huizen in onze verbeelding.

De drang naar een ideale wereld en geluk leidt tot uitspraken, keuzes en acties, met alle gevolgen van dien. In deze beweging moeten we scherp blijven op onze intenties. Want op welke deugden of zonden deze intenties gebaseerd zijn is aan ons.

Jouw intenties waren zeker weten oprecht, en jouw methodiek kan ons een uitkomst bieden om een ideale wereld te verbeelden en met een open houding de toekomst in te duiken en het bouwen aan onze samenlevingen en steden te zien als een kans om de blik op onszelf en cultuur te verbreden, open te stellen en bespreekbaar te maken, met een nieuwe open taal.

Laten we dit schrijven van deze taal en dus het schrijven aan onze steden zien als het herlezen en vernieuwen van de stad, met de oude stad nog in gedachten.

Scene 11

[01:40]

[Sun Ra]

*A lot of people have tried to contain me or to limit me
but you see
That is not my type of being to be limited
You might call me a catalyst
A catalyst changes everything but remains unchanged*